

रोम दर्शन की स्थापना करता है — संख्या आठ

Hiekan perustukset: profeetallisen totuuden hylkääminen laodikealaisessa adventismissä

Jeff Pippenger

2024-08-18

Viimeisessä kirjoituksessa viittasimme seuraaviin Jeesuksen sanoihin.

Varokaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lampaan vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia. Heidät te tunnette heidän hedelmistään. Poimitaanko orjantappuroista rypäleitä tai ohdakkeista viikunoita? Samoin jokainen hyvä puu tuottaa hyvää hedelmää, mutta huono puu tuottaa pahaa hedelmää. Hyvä puu ei voi tuottaa pahaa hedelmää, eikä huono puu voi tuottaa hyvää hedelmää. Jokainen puu, joka ei tuota hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Sentähden te tunnette heidät heidän hedelmistään. Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: Herra, Herra, emmekö sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa? Ja silloin minä lausun heille julki: Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät. Sentähden jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, on verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka rakensi huoneensa kalliolle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan; mutta se ei sortunut, sillä se oli perustettu kalliolle. Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan; ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri. Matteus 7:15–27.

Vuoden 1863 kapina merkitsee Laodikean seitsemännen päivän adventismin alkua rakentamassa väärää perustusta hiekalle. Hiekka edustaa saatanallista pluralismin periaatetta vastakohtana ehdottoman totuuden Kalliolle. Ehdoton totuus vahvistetaan kahden todistajan varaan, ja ne totuudet, joita Habakukin kahdessa pyhässä kartassa esitetään ja jotka adventismi on vähitellen syrjäyttänyt, ovat johdettuja Raamatusta ja Profetian Hengen vahvistamia. Nuo totuudet ovat ehdottomia.

”Vihollinen pyrkii kääntämään veljiemme ja sisartemme mielet pois siitä työstä, jonka tarkoituksena on valmistaa kansa kestämään näinä viimeisinä päivinä. Hänen viekkaat sofisminsa on laadittu johtamaan mielet pois tämän hetken vaaroista ja velvollisuuksista. He pitävät vähäarvoisena sitä valoa, jonka Kristus tuli taivaasta antamaan Johannekselle kansaansa varten. He opettavat, että ne tapahtumat, jotka ovat juuri edessämme, eivät ole kyllin tärkeitä ansaitakseen erityistä huomiota. He tekevät tehottomaksi taivaallista alkuperää olevan totuuden ja riistävät Jumalan kansalta sen menneen kokemuksen, antaen sille sen sijaan väärän tieteen. 'Näin sanoo Herra: Asettukaa teille teiden varsille ja katsokaa, ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä.' [Jeremiah 6:16.]”

”Älköön kukaan pyrkikö repimään pois uskomme perustuksia — niitä perustuksia, jotka laskettiin työmme alussa sanan rukouksellisen tutkimisen ja ilmoituksen kautta. Näiden perustusten varaan olemme rakentaneet yli viidenkymmenen vuoden ajan. Ihmiset saattavat kuvitella löytäneensä uuden tien, että he voivat laskea vahvemman perustuksen kuin se, joka on laskettu; mutta tämä on suuri petos. ’Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin sen, mikä pantu on.’ [1 Corinthians 3:11.] Menneisyydessä monet ovat ryhtyneet rakentamaan uutta uskoa, perustamaan uusia periaatteita; mutta kuinka kauan heidän rakennuksensa pysyi pystyssä? Se sortui pian, sillä sitä ei ollut perustettu Kalliolle.” Testimonies, osa 8, 296–297.

Kun syyskuun 11. päivä vuonna 2001 koitti, saapuivat myös Pyhän Hengen sateet.

”Myöhäissade on lankeava Jumalan kansan päälle. Väkevä enkeli on tuleva alas taivaasta, ja koko maa on valaistava hänen kirkkaudellaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Kun New Yorkin suuret rakennukset kaadettiin maahan Jumalan kosketuksesta, myöhäissade alkoi vihmoa. Kun syyskuun 11. päivä 2001 koitti, paavillisten periaatteiden tulvaportit avautuivat.

”Tänä vallitsevan laittomuuden aikana ne protestanttiset kirkot, jotka ovat hylänneet ”Näin sanoo Herra” -sanoman, joutuvat outoon tilanteeseen. Ne kääntyvät maailman puoleen. Erottuaan Jumalasta ne pyrkivät tekemään valheesta ja Jumalasta luopumisesta kansakunnan lain. Ne vaikuttavat maan hallitsijoihin saadakseen aikaan lakeja, joiden tarkoituksena on palauttaa synnin ihmisen kadotettu herruus, hänen, joka istuu Jumalan temppelissä ja osoittaa olevansa Jumala. Roomalaiskatoliset periaatteet otetaan valtion suojelukseen. Raamatun totuuden vastalauseita eivät enää suvaitse ne, jotka eivät ole tehneet Jumalan laista elämänsä ohjetta.” Review and Herald, 21. joulukuuta 1897.

Patriot Act merkitsee roomalaiskatolisten periaatteiden suojelemisen alkua, mikä johtaa asteittain pian tulevaan sunnuntailakiin. Syyskuun 11. päivänä 2001 alkoivat puhalttaa ne neljä tuulta, jotka edustavat kolmannen voi-huudon islamia.

„Enkelit pidättävät neljää tuulta, joita kuvataan raivokkaana hevosena, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maanpiirin kasvojen, tuhoa ja kuolemaa jälkeensä tuoden.

“Nukummeko me aivan iankaikkisen maailman partaalla? Olemmeko velttomielisiä, kylmiä ja kuolleita? Voi, että kirkkoissamme olisi Jumalan Henki ja henkäys puhallettuna Hänen kansaansa, niin että he nousisivat jaloilleen ja eläisivät. Meidän tulee nähdä, että tie on kapea ja portti ahdas. Mutta kun kuljemme ahtaan portin kautta, sen avaruudella ei ole rajoja.” Manuscript Releases, osa 20, 217.

Sade, tuuli ja tulva saapuivat 11. syyskuuta 2001, ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko koeteltiin, niin kuin juutalaisia Kristuksen kasteen aikaan ja niin kuin protestantteja 11. elokuuta 1840 alkaen. Siitä hetkestä aina kapinalliseen ennustukseen 18. heinäkuuta 2020 saakka laodikealaisen seitsemännen päivän adventistien huone lankesi vähitellen, aivan yhtä varmasti kuin juutalaisten temppeli julistettiin autioksi ennen ristiä ja aivan samoin kuin protestantit siirtyivät luopioprotestantismiin ensimmäisessä pettymyksessä 19. huhtikuuta 1844.

Kolmannen enkelin Laodikean liike astui tämän jälkeen lopulliseen koetusprosessinsa, ja samoin kuin 11. syyskuuta 2001 alkanut koetus, neitsyitä kutsuttiin palaamaan muinaisille poluille, jotka olivat paitsi ensimmäisen ja toisen enkelin milleriittiliikkeen perustotuuksia, myös kolmannen enkelin liikkeen perustotuuksia.

Niiden perustavanlaatuisien totuuksien hylkäämisen vertauskuva voimakkaan eksytyksen yhteydessä on se sanoma, jonka Paavali kirjoitti Toisessa tessalonikalaiskirjeessä. Tätä sanomaa kuvataan Danielin kirjassa ilmauksella ”jokapäiväinen”, sillä juuri Tessalonikalaiskirjeen kohdassa William Miller tuli ymmärtämään, että Danielin kirjan ”jokapäiväinen” edusti pakanallista Roomaa.

On kirjoitettu kirjoja, jotka käsittelevät ”jokapäiväisen” määritelmää Danielin kirjassa. Useimmat niistä ovat virheellisiä, vaikka jos haluat tutustua adventistiteologin kirjoittamaan tutkielmaan, jossa asia esitetään oikein, voit etsiä teoksen *The Mystery of the Daily*, tekijänä John W. Peters. Tässä artikkelissa en aio käsitellä tätä ”jokapäiväisen” osatekijää. On myös muita kirjoja, jotka käsittelevät sen historian ”kuka, mitä ja miksi” -puolta, kuinka virheellinen näkemys ”jokapäiväisestä” lopulta vakiintui Laodikean seitsemännen päivän adventismissa.

Heprealaisen sanan, joka on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”, merkitys sekä sen kapinan historia, joka kohdistui ”jokapäiväisen” perustavanlaatuisia totuutta vastaan ja alkoi toden teolla vuonna 1901, on toistuvasti esitetty Habakukin tauluissa sekä myös viimeaikaissa Danielin kirjaa käsittelevissä artikkeleissa.

Tarkoitukseni on tässä artikkelissa pitää ”jokapäiväisen” huomion keskipisteenä ne profeetalliset tunnusmerkit, jotka liittyvät Rooman symbolin hylkäämiseen. Jokaisen, joka vilpittömästi hyväksyy Ellen Whiten kirjoitusten arvovallan, tarvitsee vain lukea seuraavan tietääkseen, mikä on ”jokapäiväisen” oikea ymmärrys.

”Sitten minä näin ”Jatkuvaan” liittyen, että sana ”uhri” oli lisätty inhimillisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka esittivät tuomion hetken huudon. Kun vallitsi yksimielisyys, ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yhtä mieltä ”Jatkuvan” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekasorron aikana, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeys ja hämmennys.” *Review and Herald*, 1. marraskuuta 1850.

Hylätä William Millerin käsitys ”jokapäiväisestä” merkitsee samalla Ellen Whiten kirjoitusten arvovallan hylkäämistä, sillä hän näki, ”että Herra antoi siitä oikean näkemyksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa”. Hänelle osoitettiin myös, että muut näkemykset ”jokapäiväisestä” synnyttivät ”pimeyttä ja hämmennystä”, jotka eivät ole Kristuksen ominaisuuksia. Miller tunnisti ”jokapäiväisen” pakanalliseksi Roomaksi tutkiessaan Toista tessalonikalaiskirjettä.

”Luin edelleen, enkä voinut löytää ainoatakaan muuta tapausta, jossa se [jokapäiväinen] esiintyi, paitsi Danielin kirjassa. Sitten [hakuteoksen avulla] otin ne sanat, jotka olivat siihen yhteydessä: ’ottaa pois’; hän ottaa pois jokapäiväisen; ’siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen otetaan pois’ jne. Luin edelleen ja ajattelin, etten löytäisi tekstistä mitään valoa; lopulta tulin

kohtaan 2 Tessalonikalaiskirje 2:7, 8. 'Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää, kunnes hänet poistetaan tieltä, ja silloin tuo laitton ilmestyy' jne. Ja kun olin tullut siihen kohtaan, oi, kuinka selvältä ja kirkkaalta totuus näyttikään! Siinä se on! Se on jokapäiväinen! No niin, mitä Paavali tarkoittaa sanoilla 'se, joka nyt pidättää', tai estää? 'Synnin miehellä' ja 'laittomalla' tarkoitetaan paavikuntaa. No niin, mikä estää paavikuntaa tulemasta ilmi? Mikäpä muu kuin pakanuus; siis 'jokapäiväisen' täytyy tarkoittaa pakanuutta." —William Miller, Second Advent Manual, s. 66." Advent Review and Sabbath Herald, 6. tammikuuta 1853.

Lopulta laodikealainen adventismi syrjäytti sen oikean ymmärryksen, joka annettiin Millerille ja niille, jotka julistivat tuomion hetken huodon, luopioprotestantismin virheellisen käsityksen hyväksi, jonka mukaan "jokapäiväinen" edusti Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä. Tuo käsitys on mieletön monella tasolla, mutta vielä enemmän kuin virheellinen se väittää, että saatanaallinen symboli on Kristuksen symboli.

"Näin ollen lohikäärme, vaikka se ensisijaisesti edustaa Saatanaa, on toissijaisessa merkityksessä pakanallisen Rooman vertauskuva." The Great Controversy, 439.

Miller määritteli "jokapäiväisen" pakanalliseksi Roomaksi, lohikäärmeeksi, mutta laodikealainen adventismi omaksui langenneesta protestantismista käsityksen, jonka mukaan se tarkoittaa Kristuksen taivaallisen pyhän palvelutehtävää. Millerin "jokapäiväisen" pakanalliseksi Roomaksi tekemän määritelmän hylkääminen merkitsee sellaisen totuuden hylkäämistä, joka on esitetty molemmissa pyhissä kartoissa, jotka olivat Habakukin toisen luvun täyttymys. Se on sen vuoksi perustavanlaatuisen totuuden hylkäämistä, samoin kuin oli Mooseksen kolmannen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun seitsemän ajan hylkääminen.

Hylätä totuus, että "jokapäiväinen" edustaa pakanallista Roomaa, merkitsee adventismin perustusten ja Profetian Hengen arvovalan hylkäämistä. Saatanan vertauskuvan tunnistaminen Kristuksen vertauskuvaksi on rinnastettavissa siihen, että Kristuksen työ tunnistetaan Saatanan työksi.

"Hylätessään Kristuksen juutalainen kansa teki anteeksiantamattoman synnin; ja torjuessamme armon kutsun me voimme tehdä saman erehdyksen. Me loukkaamme elämän Ruhtinasta ja saattamme Hänet häpeään saatanan synagogan edessä ja taivaallisen maailmankaikkeuden edessä, kun kieltäydymme kuulemasta Hänen valtuutettuja sanansaattajiaan ja sen sijaan kuuntelemme saatanan kätyreitä, jotka vetäisivät sielun pois Kristuksen luota. Niin kauan kuin joku tekee näin, hän ei voi löytää toivoa eikä anteeksiantoa, ja lopulta hän menettää kaiken halun tulla sovitetuksi Jumalan kanssa." Aikakausten Toivo, 324.

Kun laodikealainen adventismi hylkäsi perustavanlaatuisen käsityksen "jokapäiväisestä" ja niistä seitsemästä ajasta, se ei ainoastaan hylännyt Profetian Hengen arvovaltaa ja perustuksia, vaan se hylkäsi myös William Millerin työn, jonka hänen ymmärrykseensä olivat johdattaneet enkeli Gabriel ja muut enkelit.

"Jumala lähetti enkelinsä vaikuttamaan sellaisen maanviljelijän sydämeen, joka ei ollut uskonut Raamattuun, johdattaakseen hänet tutkimaan profetioita. Jumalan enkelit kävivät

toistuvasti tämän valitun luona johdattaakseen hänen ajatuksiaan ja avatakseen hänen ymmärrykselleen profetioita, jotka olivat aina olleet Jumalan kansalle hämäriä. Totuuden ketjun alku annettiin hänelle, ja häntä johdatettiin tutkimaan rengas renkaalta, kunnes hän katseli Jumalan sanaa ihmetellen ja ihaillen. Hän näki siinä täydellisen totuuden ketjun. Tuo Sana, jota hän oli pitänyt ei-innoitettuna, avautui nyt hänen näkönsä eteen kauneudessaan ja kirkkaudessaan. Hän näki, että yksi Raamatun kohta selittää toista, ja kun jokin kohta oli hänen ymmärrykseltään suljettu, hän löysi Sanan toisesta osasta sen, mikä selitti sen. Hän piti Jumalan pyhää Sanaa ilolla sekä mitä syvimmällä kunnioituksella ja pyhällä pelolla.” Early Writings, 230.

”Hänen enkelinsä” on ilmaus, joka yksilöi enkeli Gabrielin.

Enkelin sanat: ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä”, osoittavat, että hänellä on korkea-arvoinen asema taivaan hoveissa. Kun hän tuli viestin kanssa Danielin luo, hän sanoi: ”Eikä ole ainoatakaan, joka minua näissä asioissa auttaisi, paitsi Miikael [Kristus], teidän ruhtinaanne.” Daniel 10:21. Gabrielista Vapahtaja sanoo Ilmestyskirjassa, että ”hän lähetti sen enkelinsä kautta ja ilmoitti palvelijalleen Johannekselle.” Ilmestyskirja 1:1.” Aikakausien Toivo, 99.

Saatanallisen vertauskuvan tunnistaminen Kristuksen vertauskuvaksi ei ole ainoastaan rinnastus anteeksiantamattomaan syntiin, vaan anteeksiantamaton synti liittyy myös niiden sanansaattajien hylkäämiseen, jotka Kristus lähettää. ”Jatkuvasta” tulee näin anteeksiantamattoman synnin vertauskuva, ja kun ymmärretään, että ”valittu”, William Miller, johdatettiin tämän totuuden oikeaan ymmärtämiseen, ja että se sen jälkeen hylättiin, se sopii suoraan Toiseen tessalonikalaiskirjeeseen, joka on juuri se raamatunkohta, jossa Miller teki löytönsä. Tämän totuuden hylkääminen on osoitus siitä, ettei totuutta rakasteta, ja tuo kapina saa aikaan Pyhän Hengen poistumisen sekä Saatanan epäpyhän hengen luovuttamisen, minkä Paavali määrittelee väkeväksi eksytykseksi.

Samoin kuin ”sinun kansasi väkivaltaiset”, jotka ”vahvistavat näyn”, myös ”jokapäiväinen” on pakanallisen Rooman vertauskuva. Toisen Tessalonikalaiskirjeen asiayhteydessä Paavali opettaa, että toisen luvun sanoman hylkääminen on osoitus siitä, että ne, jotka näin tekevät, eivät rakasta totuutta. Koska he eivät rakasta siinä luvussa esitettyä totuutta, he saavat väkevän eksytyksen.

Kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja tämän artikkelin aiemmat innoitetut kohdat osoittavat, että väkevä eksytys kohtaa niitä, jotka eivät rakasta totuutta, Pyhän Hengen vuodatuksen aikana. Toinen ryhmä vastaanottaa öljyn, ja toinen ryhmä vastaanottaa väkevän eksytyksen.

Pyhä Henki vuodatetaan historian aikana, jolloin Pyhää Henkeä poistetaan niiltä, jotka hylkäävät tiedon lisääntymisen, joka avautuu sinetöimisen ajan kahden koetusjakson aikana 11. syyskuuta 2001:stä pian tulevaan sunnuntailakiin saakka. Toistaaksemme aiemman katkelman:

”Katsoessaan alas viimeisiin päiviin sama ääretön voima julistaa niistä, jotka ’eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, että pelastuisivat’: ’Sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen: että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet

totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen.’ Kun he hylkäävät Hänen Sanansa opetukset, Jumala vetää pois Henkensä ja jättää heidät niiden petosten valtaan, joita he rakastavat.” Early Writings, 46.

Rivi rivin päälle opettaa Daniel, että viimeisinä päivinä kansasi ryövärit (Rooman vertauskuva) vahvistavat näyn. Ryövärit esitetään myös ”jokapäiväisenä”. Salomo opettaa, että viimeisinä päivinä ne, joilla ei ole näkyä, hukkuvat, mikä merkitsee alastomana olemista. Alastomaksi joutuminen on laodikealaisuutta, ja laodikealainen on tyhmä neitsyt.

”Tyhmien neitsyiden edustamasta seurakunnan tilasta puhutaan myös Laodikean tilana.”
Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Olla tyhmä neitsyt silloin, kun Keskiyön huudon sanoma saapuu, merkitsee sen ilmentämistä, minkä Johannes Ilmestyskirjan kuudennessatoista luvussa kirjaa sanoilla: ”sinun alastomuutesi häpeä.” Johanneksen varoitus kuudennessa vitsauksessa liittyy lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertaiseen liittoon, joka vuodesta 1989 lähtien on johtamassa maailmaa kohti Harmagedonia.

Paavalin sanoma Toisessa Tessalonikalaiskirjeessä ei koske vain sitä, että Daniel esittää pakanallisen Rooman ”jokapäiväisenä”, vaan luku korostaa pakanallisen Rooman suhdetta paavilliseen Roomaan. Pakanallinen Rooma pidätti (withholdeth) synnin ihmistä nousemasta maan valtaistuimelle vuonna 538. Kun pakanallinen Rooma sitten poistettiin, silloin ”laittomuuden salaisuus”, ”tuo laitton”, joka on Rooman paavi, tulee ilmoitetuksi. Tässä luvussa Paavali yksilöi tietyn profeettallisen suhteen pakanallisen ja paavillisen Rooman välillä. Tämän luvun opetuksen hylkääminen on totuuden hylkäämistä ja väkevän eksytyksen vastaanottamista.

Älköön kukaan vietelkö teitä millään tavoin; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja synnin ihminen ilmestyy, kadotuksen poika, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi kutsutaan tai mitä palvotaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja osoittaa olevansa jumala. Ettekö muista, että minä, kun vielä olin teidän tykönänne, sanoin tämän teille? Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän vasta ajallansa ilmestyy. Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; on vain se, joka nyt pidättää, kunnes hänet poistetaan tieltä. Ja silloin ilmestyy tuo laitton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa kirkkaudella, tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta, kaikella voimalla ja merkeillä ja valheen ihmeillä sekä kaikella vääryyden eksytyksellä niissä, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät ottaneet vastaan rakkaudessa totuutta voidaksensa pelastua. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3–12.

Miksi nämä viimeisten päivien ihmiset ovat ”tuomitut kadotukseen”? Miksi heille lähetetään ”väkevä eksytys”? Miksi he ”menehtyvät” ja siten paljastavat alastomuutensa häpeän? Tekstikohta toteaa, että synnä on se, etteivät he rakasta totuutta, ja luvussa esitetty totuus osoittaa, että pakanallinen Rooma, raamatullisen profetian neljäs valtakunta, estäisi paavillista Roomaa, raamatullisen profetian viidettä valtakuntaa, nousemasta valtaistuimelle, kunnes pakanuus olisi

poistettu.

Pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välinen suhde, joka tässä luvussa osoitetaan, samaistetaan Johanneksen toimesta myös Pergamon seurakunnan ja Tyatiran seurakunnan väliseen suhteeseen. Pergamo vastaa pakanallista Roomaa, ja Tyatira on paavillinen Rooma. Paavali ja Johannes antavat kaksi todistajaa näiden kahden vallan välisestä suhteesta, samoin kuin Danielin kirja.

Danielin kirjassa pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välinen suhde esitetään toistuvasti. Danielin kirjan toisessa luvussa sitä kuvataan raudan sekoittumisena saveen. Danielin kirjan seitsemännessä luvussa sekä pakanallinen että paavillinen Rooma ovat ”toisistaan poikkeavia” valtakuntia, ja vaikka Danielin kirjan toinen luku havainnollistaa nämä kaksi valtaa sekoituksena, seitsemäs luku osoittaa, että paavillinen valta lähtee pakanallisen Rooman kymmenensarvisesta valtakunnasta. Danielin kirjan kahdeksannessa luvussa jakeiden yhdeksän–kaksitoista pieni sarvi on Rooma sen kummassakin vaiheessa. Jakeissa yhdeksän ja yksitoista pieni sarvi on maskuliinissa, mikä osoittaa pakanallisen Rooman, ja jakeissa kymmenen ja kaksitoista pieni sarvi on feminiinissä, mikä osoittaa paavillisen Rooman.

Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeessa kolmetoista pakanallinen Rooma ja paavillinen Rooma esitetään kahtena hävittävänä valtana. Pakanallinen Rooma on ”jokapäiväinen” hävittävä valta, ja paavillinen Rooma on rikkomus, joka hävittää. Yhdennessätoista luvussa, jakeessa kolmekymmentäyksi, pakanallisen Rooman ”jokapäiväinen” hävittävä valta asettaa hävittävän kauhistuksen, joka on paavillinen valta. Kahdennessätoista luvussa, jakeessa yksitoista, pakanallisen Rooman ”jokapäiväinen” hävittävä valta poistetaan, jotta paaviuden hävittävä kauhistus pystytettäisiin.

Rooman kahden hävitystä tuottavan vallan välinen suhde on Danielin ja Ilmestyskirjan kirjojen keskeinen tema, ja juuri tämän suhteen Paavali osoittaa olevan se totuus, jota on rakastettava, jos ihminen mieli karttaa sen väkevän eksytyksen, joka syntyy valheen uskomisesta. Jumala ei koskaan toista turhaan, ja jokainen esitys pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välisestä suhteesta antaa aiheesta oman erityisen todistuksensa; mutta Rooman symbolin hylkääminen viimeisinä päivinä merkitsee myöhäissateen hylkäämistä ja väkevän eksytyksen vastaanottamista sen sijalle. Se merkitsee sitä, että ihminen tullaan ikuisesti tunnistamaan alastomaksi laodikealaiseksi.

Laodikealaiset adventistihistorioitsijat, vaikka eivät osoitakaan mitään pyhää kunnioitusta William Millerin asemaa ja työtä kohtaan, kuitenkin tunnistavat, että hänen käsityksensä pakanallisen ja paavillisen Rooman välisestä suhteesta oli se profeetallinen rakenne, jonka varaan hän rakensi ”kaikki” profeetalliset sovellutuksensa. Gabriel ja muut enkelit johdattivat Millerin ymmärtämään pakanallisen ja paavillisen Rooman välisen suhteen, mutta historiankäsityksessään hän ei nähnyt Roomaa kolmiosaisena kokonaisuutena, joka koostuu lohikäärmeestä, pedosta ja väärästä profeetasta.

Hänen aikanaan Yhdysvallat ei ollut vielä alkanut täyttää väärän profeetan tehtävänsä, sillä Yhdysvaltojen protestantit eivät tulleet Rooman tyttäreiksi ennen vuotta 1844, ja Millerin

perustavaa työtä oli jo sijoitettu vuoden 1843 kartalle, joka laadittiin toukokuussa 1842.

Vuonna 1989 Danielin kirjan yhdenkymmentä luvun viimeiset kuusi jaetta avattiin sinetistä, ja tuon ajanjakson sanansaattaja ymmärsi, että luvun yhdenkymmentä jakeissa neljäkymmentä–neljäkymmentäviisi esiintyi kolme valtaa, joiden profeetallinen toiminta kulki niiden läpi. Jakeen neljäkymmentä etelän kuningas on lohikäärmevalta; pohjoisen kuningas on paavillinen valta, jolle jakeen alussa vuonna 1798 oli annettu kuolinhaava lohikäärmevallan, Napoleonin Ranskan, kädestä. Jakeessa paavillinen valta alkaa kuolinhaavansa parantamisen työn. Vuonna 1989 pohjoisen kuningas iskee takaisin Neuvostoliiton lohikäärmevaltaa vastaan, josta oli silloin tullut etelän kuningas. Kun katolilaisuuden peto teki vastaiskun Neuvostoliittoa vastaan, se tuli Yhdysvaltojen sijaisarmeijan kanssa, joka on Ilmestyskirjan kuudenkymmentä luvun väärä profeetta. Lohikäärme, etelän kuningas, peto, pohjoisen kuningas, sekä vaunujen, ratsumiesten ja laivojen väärä profeetta on kaikki kuvattu jakeessa neljäkymmentä, ja profeetallinen linja päättyy jakeessa neljäkymmentäviisi, kun paavillinen valta ”tulee loppuunsa, eikä hänellä ole auttajaa”.

Harmagedon Ilmestyskirjan kuudennessatoista luvussa on symbolinen maantieteellinen alue, joka ilmaisee ihmiskunnan kapinaa, joka edeltää Kristuksen paluuta. Harmagedon on symboli; sana muodostuu kahdesta sanasta, ”Har”, joka merkitsee vuorta, ja ”Megiddo”, joka on Jisreelin laakso. Se seikka, että Johannes yhdisti vuoren Megiddoon, vaikka Megiddo on laakso, osoittaa profetian tutkijalle, että Harmagedon on symboli, joka sisältää maantieteellisen viittauksen, sillä Jisreelin laaksossa ei ole vuorta.

Jisreelin laakso sijaitsee kolmen meren (Välimeren, Galileanmeren ja Kuolleenmeren) sekä Jerusalemin välissä. Se sijaitsee suhteellisen keskeisesti Pohjois-Israelissa siten, että nämä kolme vesialuetta ja Jerusalem sijaitsevat sen ympärillä eri ilmansuunnissa. Danielin kirjan yhdestoista luvun jae neljäkymmentäviisi on se kohta, jossa pohjoisen kuningas tulee loppuunsa ilman auttajaa, ja jae määrittää hänen maantieteellisen loppunsa sijaitsevan merien ja Jerusalemin ihanan pyhän vuoren välissä. Danielin kirjan yhdestoista luvun jae neljäkymmentä esittelee ne kolme valtaa, jotka ovat paavillisen vallan kuolettavan haavan parantumisen ja sen lopullisen lopun kohteina.

Jakeiden ensimmäinen ilmaus osoittaa lopun ajan vuoteen 1798, jolloin paavinvalta sai kuolettavan haavansa, ja jae neljäkymmentäviisi osoittaa sen pysyvän kuolettavan haavan. Profeetallinen historia paavinvallan ensimmäisen ja viimeisen kuoleman välillä osoittaa ihmiskunnan kapinan, kun he palauttavat paavinvallan herruuden siinä vaiheessa, kun sen kuolettava haava paranee ennen paavinvallan lopullista häviötä. Nuo kuusi jaetta kantavat totuuden tunnusmerkkiä, sillä alku ja loppu ovat kumpikin paavinvallan kuolema, ja keskimmaiset jakeet ovat ihmiskunnan kapina ensimmäisen kuolettavan haavan parantuessa.

Miller sai taivaallisilta enkeleiltä valoa pakanallisen ja paavillisen Rooman välisestä suhteesta. Avain Millerin ymmärrykseen profeetallisesta mallista, jota hän sovelsi kaikissa profeetallisissa tulkinnoissaan, oli ”jokapäiväinen” Toisessa tessalonikalaiskirjeessä. Tuon luvun ”jokapäiväinen” on pakanallinen Rooma, ja juuri tämä vahvisti sen näyn, jonka William Miller tuli ymmärtämään, sillä Rooma, sinun kansasi väkivaltaiset miehet luvussa yksitoista jakeessa neljatoista, vahvistaa

näyn.

Sanansaattaja, joka nostettiin esiin ymmärtämään tiedon lisääntymistä vuonna 1989, tuli ymmärtämään Rooman kolmiosaisen luonteen. Miller oli ensimmäisen ja toisen enkelin sanansaattaja, ja hän ymmärsi Rooman ensimmäisen ja toisen ilmenemismuodon vahvistaakseen sen näyn, jonka hän esitti maailmalle. Kolmannen enkelin sanansaattaja tuli ymmärtämään Rooman kaikki kolme ilmenemismuotoa vahvistaakseen sen näyn, joka hänelle annettiin julistettavaksi maailmalle.

Rooman ensimmäinen ilmenemismuoto oli pakanallinen Rooma. Pakanallisesta Roomasta nousi paavillinen Rooma, toinen ilmenemismuoto. Kahdesta ensimmäisestä ilmenemismuodosta nousi moderni Rooma, lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolmiliitto.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa Adventtihistorian ”jokapäiväistä” koskevan kiistan tarkastelua.

”Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut suuri valo: ’He eivät ole murheellisia eivätkä hämmästyneitä moraalisen ja hengellisen tilansa vuoksi.’ Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa iloitsee heidän kauhistuksistaan. Minäkin valitsen heidän harhakuvansa ja annan heidän pelkonsa kohdata heidät; koska kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmiäni edessä ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt.’ ’Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen’, koska he eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, jotta he pelastuisivat, ’vaan mielistyivät vääryyteen.’ Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.

Taivaallinen Opettaja kysyi: ”Mikä voimakkaampi eksytys voisi lumota mielen kuin se teeskentely, että rakennatte oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekonne, vaikka todellisuudessa toteutatte monia asioita maailmanpolitiikan mukaisesti ja teette syntiä Jehovaa vastaan? Voi, se on suuri petos, kiehtova harha, joka ottaa valtaansa mielet, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita, rikastuneita eivätkä mitään tarvitsevia, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”

”Jumala ei ole muuttunut uskollisia palvelijoitaan kohtaan, jotka pitävät vaatteensa tahrattomina. Mutta monet huutavat: ’Rauha ja turvallisuus’, samalla kun äkillinen perikato on tulossa heidän päällensä. Ellei tapahdu perusteellista parannusta, elleivät ihmiset nöyrrä sydäntään tunnustamalla syntinsä ja ota vastaan totuutta sellaisena kuin se on Jeesuksessa, he eivät koskaan pääse taivaaseen. Kun puhdistus tapahtuu meidän keskuudessamme, emme enää lepää huolettomina, kerskaton olevamme rikkaita ja rikastuneita emmekä mitään tarvitsevia.

”Kuka voi totuudenmukaisesti sanoa: ’Meidän kultamme on tulossa koeteltu; meidän vaatteemme ovat maailman tahraamattomat’? Näin Opettajamme osoittavan niin sanotun vanhurskauden vaatteita. Riisuen ne pois Hän paljasti niiden alta saastaisuuden. Sitten Hän sanoi minulle: ’Etkö näe, kuinka he ovat ulkokultaisesti peittäneet saastaisuutensa ja luonteensa mädännäisyyden? ”Kuinka onkaan uskollisesta kaupungista tullut portto!” Isäni huoneesta on tehty kauppahuone, paikka, josta jumalallinen läsnäolo ja kirkkaus ovat

poistuneet! Tästä syystä on heikkoutta, ja voima puuttuu.”” Testimonies, osa 8, 249, 250.